

En interkontinental kongres for fornuft kræver et råd til at lede den

DENNIS SPEED, EIRNS

20. august 2024

Hjulene er ved at falde af den vogn af bedrag, som er det globale NATO's mislykkede »Tredje Verdenskrig for Demokrati«-gadecirkus. Med det mislykkede Ukraine-eventyr, der havde til hensigt at fremprovokere Ruslands opløsning; med det mislykkede, meget reelle og meget målrettede mord på den republikanske præsidentkandidat Donald Trump; med den fiasko, der nu åbenbares på det »demokratiske« konvent i Chicago, som vælger en kandidat, Kamala Harris, der ikke kun ikke vandt en eneste delegeret i 2024, men heller ikke en eneste delegeret i hendes præsidentvalgkamp i 2020; med de nye mange forsidehistorier, den ene mere pinlig end den anden, som dukker op i forskellige publikationer i Europa og USA om den genoplivede Nord Stream 2-terroraktion, der alle modsiger hinanden, men som alle klart involverer "Ukraine" og "Zaluzhnyi/Zelenskyj" – skulle man ikke tro, at "Grand Design"-genierne i spidsen for disse fadæser ville blive klogere og ændre retning?

Advarslen om, at »den, guderne vil tilintetgøre, gør de først vanvittig«, er desværre ikke kun sand; den bliver heller aldrig fulgt af dem, som den mest passende gælder for. Mini-intellekterne i det 21. århundredes NATO-baserede transatlantiske oligarki er ofre for »Scarface-syndromet« – »Begynd aldrig at forbruge dit eget produkt.« Når man tror, at man styrer Titanic, registrerer man ikke engang behovet for at ændre retning, før det i bedste fald er for sent. Hvad der må gøres, mens det globale NATO indkasserer fiasko efter fiasko, er at samle alle gode mennesker nede i »dyrets mave« fra de

transatlantiske fejlslagne stater for at tage deres regeringer tilbage. Et interkontinentalt Fornuftens Råd, hvad enten det er formelt eller improviseret, må opstå, som bliver, og tilvejebringer, hvad den afdøde amerikanske justitsminister Ramsey Clark engang kaldte »en frugtbar idémotor« – et udtryk, han brugte til at beskrive de forskellige organisatoriske foretagender, der var forbundet med Lyndon LaRouche.

De håbefulde tegn, der er registreret på de seneste møder i Den Internationale Fredskoalition, som har tiltrukket repræsentanter fra 50 nationer, og i den stigende støtte og initiativ fra enten uafhængige kandidater til embeder eller nye institutioner, der opstår i det »Globale Syd«, viser, at der findes en verden uden for geopolitikkens »flade land«. Der er et håndgribeligt, hvis ikke materielt, komplekst handlingsdomæne, hvorfra tilsyneladende »mirakler« kan udrettes af dem, der indser, at det er deres engagement i det højere domænes »smalle sti« – bare deres individuelle talenter eller evner – der gør disse mirakler mulige. De fysisk-økonomiske løsninger, herunder den vellykkede udvikling af atomar fusionskraft, som var karakteristisk for økonomen Lyndon LaRouches forslag, herunder hans oase-plan for Mellemøsten fra 1975 (som henviste til »kontrollerede atomare reaktioner« som en central komponent), udspringer af dette højere domæne af nye fysiske principper.

For at undgå den forestående atomkrig må vi tænke anderledes. Der er forskel på at tænke og handle poetisk og på at tænke og handle prosaisk. Ved en samtale i går aftes med den uafhængige senatskandidat for New York, Diane Sare, og kongreskandidaten fra Bronx, Jose Vega, påpegede professor Norm Finkelstein, at det, der mangler i alle de protestbevægelser, han har set opstå i det seneste årti, er at »ingen af dem har sange«. Han satte det i kontrast til Martin Luther Kings borgerrettighedsbevægelse i sydstatene og den konstante tilstedeværelse af sang, især spirituals. Han spurgte: »Nævn mig en sang, som alle forbinder med Black Lives Matter eller

med Palæstina eller med en hvilken som helst anden nylig aktion. Det kan du ikke! Jeg ved det, fordi jeg har været derude til disse sammenkomster.«

I tilfældet med bevægelsen i 1989, der brød gennem Berlinmuren, vidste alle dog »instinktivt«, hvad den musikalske/poetiske inspiration – ikke »titelsangen«, men inspirationen – var, som legemliggjorde det store øjeblik: Beethovens niende symfoni; Friedrich Schillers digt Ode til glæden og det moralske område, som det udspringer af, og som Beethoven studerede og tænkte over i tredive år, før han satte det til musik i sin store symfoni, udgør det æstetiske grundlag for en ny forfatning for hele menneskeheden. Schiller Instituttet og Helga Zepp-LaRouches »Ti principper for en ny international strategisk og udviklingsmæssig arkitektur« udspringer begge af det samme domæne og erkendelsen af, at det kun kræver nogle få mennesker, organiseret som Fornuftens Råd, at gøre det Smukkes rige til det Sandes rige. Det er hemmeligheden bag sejren over vor tids dårskab.

Foto: X/Collin Rugg